

I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige

Spørgsmål & svar

Hovedlinjer om det mislykkede militærkup i Tyrkiet

Spørgsmål: Selvom der ikke er gået mere end et par dage, håber jeg, at det er muligt at få en afklaring, selv hvis det blot er nogle hovedlinjer om kupforsøget i Tyrkiet: Hvem står bag kupforsøget? Er det virkelig Gülens gruppe? Eller er det britiskloyale officerer i hæren? Hvad forventes der at ske herefter? Må Allah belønne dig.

Svar: Efter at have fulgt med og overvejet, hvad der er sket i Tyrkiet på dagene den 15. og 16. juli 2016, skønnes det, at det mest sandsynligt var truede, dumdristige, britiskloyale officerer, som stod bag kupforsøget. Dette skyldes følgende kendsgerninger:

1 – At disse officerer var truede skyldes, at det tyrkiske militærråd normalt holder et årligt møde i slutningen af juli eller begyndelsen af august. Dette råd har mange vigtige beføjelser i hæren. Mødet afholdes under premierministerens formandskab i hovedkvarteret for generalstaben i Ankara og overværes af forsvarsministeren, generalstabschefen, den øverstbefalende for landstyrkerne, den øverstbefalende for luftvåbnet, den øverstbefalende for flåden, den øverstbefalende for militærpolitiet og vicegeneralstabschefen. Medlemmerne af militærrådet består i øvrigt af de højest rangerede militærledere.

Til militærrådets årlige møde diskuteres: forfremmelsen af dem med høje militære grader, forlængelsen af visse militærlederes tjenesteperiode, spørgsmål om pensionering, sager med afskedigelsen af militærpersoner af disciplinære eller etiske grunde samt en række andre emner relateret til de tyrkiske væbnede styrker.

Dette møde varer adskillige dage, hvorefter rådets beslutninger præsenteres for præsidenten. Med militærrådets møde følger almindeligvis tjenesteophør for en række hærledere og andre højtstående militærpersoner. På forrige møde den 2/8/2015 var eksempelvis daværende øverstbefalende for luftvåbnet, Akin Öztürk, blandt dem, hvis tjeneste ophørte til mødet, og nyhedsmedierne har rapporteret, at han og andre militærledere har stået i spidsen for kupforsøget.

Det lader til, at de officerer, som stod bag kupforsøget vidste, "eller det blev lækket til dem", at der til militærrådets møde ville blive truffet afgørelser mod dem, som ville bringe deres nuværende stillinger i hæren i fare. Derfor udførte de dette kupforsøg som en proaktiv handling før mødets afholdelse.

2- Hvad angår, at der er tale om dumdristige, britiskloyale officerer, så er det velkendt, at englændernes mænd har udgjort kernen i hæren, og at USA har forsøgt at infiltrere hæren siden Turgut Özals præsidentperiode, men uden succes. Derfor vendte USA sig mod politiet og sikkerhedstjenesten og koncentrerede sig om at infiltrere hæren under Erdogan og fik til en vis grad

succes med dette foretagende. Englændernes kræfter findes dog stadigvæk, og selvom Erdogan har stækket deres vinger, så har han dog ikke gjort en ende på dem, herunder de officerer som har stået for kupforsøget.

Hvad angår, at de er "dumdristige", så skyldes det, at det ikke virker sandsynligt – ved nøje overvejelse af kupforsøget – at englænderne har stået for planen. Det forekommer derimod mere sandsynligt, at officererne selv har lagt planen, mens englænderne har overladt det til dem, fordi et grundigt kig på planen viser, at den næsten var blottet for englændernes list og snedighed. Eksempelvis fokuserede kupmagerne i deres erklæring på sekularismen, hvilket var tåbeligt af dem, fordi islamiske følelser breder sig blandt mange tyrkere i øjeblikket. At nævne sekularismen er derfor en provokation af tyrkerne og minder dem om Mustafa Kemals styre og hans følgers konstante provokationer, had og onde planer mod Islam og muslimerne. Kupmagernes nævnelse af sekularismen var altså en tåbelighed, der fik folk til at gå på gaderne af had til Mustafa Kemals følgere i højere grad end af kærlighed til Erdogan.

Et andet vigtigt forhold er, at kupmagerne ikke grundigt havde planlagt de første minutter, hvor de ikke havde anholdt politikere og regenter, altså præsidenten og regeringen, inden erklæringen af kuppet. Kuppet blev erklæret, mens disse endnu befandt sig på deres positioner! Deres handlinger udtrykker derfor snarere optøjer og vredesaffekt uden nogen base blandt masserne og uden noget velorganiseret kupplanlægningsmøde!

Alt dette gør det mere sandsynligt, at kupforsøget blev udført af dumdristige, britiskloyale officerer som en proaktiv handling over for militærrådets beslutninger, som de forventede ville bringe dem i fare. Det er heller ikke utænkeligt, at det er mere end blot forventninger, og kendskabet til sådanne informationer er ikke svært tilgængelige.

3 – At rette anklagen mod Gülen er sandsynligvis ikke korrekt, da Gülens gruppe er tættere på de retslige og civile sociale aktiviteter og ikke har den militære evne til at udføre et kup uden kolonialistisk støtte. For det andet tager gruppen imod diktat fra USA og handler ikke uden tilladelse fra USA. USA anser Erdogan som den mand, der bedst evner at tjene USA's interesser, især på nuværende tidspunkt, for Tyrkiet er USA's sidste resurse mht. den syriske løsning, og Erdogan har ydet USA en tjeneste, som ingen andre end ham kan yde under disse omstændigheder, ved at gøre klar til at normalisere relationerne med det syriske regime, og den tyrkiske premierminister har bekendtgjort: "Tyrkiet vil genoptage normale relationer til Syrien."

For USA er Gülen en reservelinje, når det er nødvendigt. Gülen støttede eksempelvis Retfærdighedspartiet ved tre valg siden 2002 og frem til 2013, hvor tvisten mellem dem begyndte ved rejsningen af korrupsionsproblemerne hos nogle af Erdogans medhjælpere, og ligeledes da Gülens Drchan-netværk blev lukket ned. Så Gülen er en reserve, hvis det skulle blive nødvendigt. De kolonialistiske stater tager ikke skade af tilstedeværelsen af mere end én agent på samme sted eller af agenternes indbyrdes tvister, rivaliseringer og endda væbnede kamp, og de støtter vinderen. Det

er ligesom Sadats tvist med Ali Sabris gruppe, hvor begge parter var loyale over for USA, og til trods for dette, formåede Sadat at opløse og anholde Ali Sabris gruppe.

Således har Gülen's gruppe som nævnt sandsynligvis ikke arrangeret kupforsøget, men dette forhindrer ikke, at individer fra Gülen's gruppe har deltaget som værende individer, især blandt dommerne, som en reaktion mod den hårde chikane, de oplever fra Erdogan.

4. Erdogan er uden tvivl bevidst om, at englænderne har kræfter i hæren, selvom de er mindsket, og at englændernes mænd i hæren står bag kupforsøget, men han retter anklagen mod Gülen, fordi at tale om englændernes mænd i hæren er at tillægge dem en stor betydning, og at gøre en ende på dem uden at nævne dem er at tillægge dem en lille betydning. Gülen har derimod ikke samme store betydning som englændernes mænd, og Erdogan ønsker at gøre en ende på englændernes mænd uden postyr, dvs. ved at fortie det, da de hverken er fremtrædende eller offentligt organiserede. Til gengæld ønsker Erdogan at svække sine rivaler med bulder og brag, da Gülen's gruppe ikke har samme styrke som englændernes mænd.

Hændelserne skal sandsynligvis læses i dette lys. Under alle omstændigheder så er hændelsen ikke et veludført eller velovervejet kupforsøg, men nærmere en nervøs dumdristighed uden grundighed og balance. Nu er det vigtige ikke at se på, hvad der er hændt, men at se på det, som forventes at ske derefter.

5. Hvad det forventelige angår, så vil det hændte postyr omkring kupforsøget påvirke begge parter:

USA og Erdogan vil gøre deres yderste for at udnytte hændelsen til at tage seriøse skridt for at gøre en ende på englændernes kræfter i hæren, eller i det mindste at mindske deres indflydelse til et minimum. De har pustet kupforsøgets omfang op, så det kan blive en undskyldning for at retsforfølge englændernes mænd intenst og hårdt, og Erdogan vil naturligvis udnytte kupforsøget til at svække sin rival Gülen i det omfang, han kan, dvs. inden for de grænser, som USA tillader ham, og de tusindvis af anholdelser viser dette.

Hændelserne tilskrives Storbritannien, selvom den med sin list og snedighed ikke har nedfældet planen og dens måder og midler, men overladt dette til sine mænd. Derfor kan det ikke udelukkes, at Storbritannien vil overvåge tilstanden nøje for en reaktion, så den kan give sine mænd noget af den tabte prestige tilbage igen, hvilket USA og Erdogan forventer. Obama holdt derfor et møde i Det Nationale Sikkerhedsråd for at diskutere begivenhederne i Tyrkiet, som var det en hændelse i hjertet af den amerikanske nationale sikkerhed, i forventning om, hvad der kan ske af internationale reaktioner. Erdogan har ligeledes anbefalet folk at forblive på pladserne, i lufthavnene og i moskeerne for at blokere for enhver reaktion fra englændernes mænd og loyalister.

6. Slutteligt, så er det en smertelig hændelse, fordi det udgydte blod er vores blod, og hverken engelsk eller amerikansk blod, og ødelæggelsen af bygninger, lufthavne og pladser er sket i vores land, og hverken i USA eller Storbritannien. Kupforsøgets timer har således været en stor ulykke i

vores lande og iblandt os, hvilket er en bedrøvelig og smertefuld sag. Men der er lys, selv om det måtte være lidt, der har lyst op i dette mørke, og det er, at folk er gået på gaderne og råbte: "Ya Allah! Ya Allah! Allahu Akbar! Allahu Akbar! " Dette skyldes, at kupmagernes bekendtgørelse af deres åbenlyse sekularisme, der provokerer muslimernes følelser i Tyrkiet, fik folk til at gå på gaden og konfrontere kampvognene, mens de råbte islamiske slogans. Så folk konfronterede det militære kupforsøg, ikke i nær så høj grad af kærlighed til Erdogan og hans regime som af had til sekularismen og dens håndlangere. Folk handlede følelsesmæssigt mod sekularismen, på trods af at den både findes i regimet og kupforsøget, og sekularismen er et onde, uanset hvor den slår sig ned. Folk så dog, at kupforsøgets sekularisme provokerede deres islamiske følelser, for kuppet fulgte i fodsporene af Mustafa Kemal og hans følgere og tilhængere, og folk har oplevet deres had til og list mod Islam. Regimets sekularisme er derimod omkranset af noget islamisk, som giver en lettelse for folks følelser. Hvordan mon det så vil være, hvis muslimerne har en sand og retfærdig stat – et retsindigt kalifat ifølge profetskabets metode – som varetager dem med retfærdighed og fortrinlighed, håndhæver Allahs love iblandt dem og går i jihad med dem for Allahs sag, hvormed de med denne stat opnår storhed i denne verden og succes i den hinsides? Hvordan vil det mon være? De vil i sandhed beskytte denne stat med deres ejendom og liv, følelser og tanker, krop og lemmer og i alle deres anliggender. Muslimerne er en nation af godhed, den bedste nation, der er frembragt for menneskeheden:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

I er den bedste nation, der er blevet frembragt for menneskene. I påbyder det rette, forbyder det forkastelige og har *iman* på Allah. [Koranen Aal-Imran, 3:110]

Denne nation vil inden længe, om Allah vil, blive omfavnet af styret med Allahs åbenbarede lov: Et retsindigt kalifat med muslimerne under Allahs Sendebuds p banner. Dette er i sandhed ikke uoverkommeligt for Allah.

12. Shawwal 1437 e.H.

17. juni 2016